

Vesti iz sveta

za decu

**4. tromesečje
2015.**

www.subotnaskola.org

IV tromesečje

BOCVANA

- 4 Izgubljeni u noći / 3. oktobar

ZAMBIJA

- 6 Šetnja s lavovima, 1. deo / 10. oktobar
8 Šetnja s lavovima, 2. deo / 17. oktobar
10 Iznenađna škola / 24. oktobar

JUŽNA AFRIKA

- 12 Mbalina priča / 31. oktobar
14 Nestale naočare / 7. novembar
16 Beg / 14. novembar

ZIMBABVE

- 18 Džordanova lekcija o ljubavi / 21. novembar
21 Bog je naš pomoćnik / 28. novembar

MADAGASKAR

- 23 Salohi i Ivona, 1. deo / 5. decembar
26 Salohi i Ivona, 2. deo / 12. decembar
29 Salohi i Ivona, 3. deo / 19. decembar

IZVORI

- 31 PROGRAM Trinaeste subote / 26. decembar
35 Budući projekti
36 Zastave

Vaši darovi na delu

Zahvaljujući vašim velikodušnim darovima trinaeste subote iz 2. tromesečja 2012. svi učenici u adventističkoj školi Jangon u Mjanmaru dobili su Biblije na burmskom jeziku. Od 651 učenika u školi, više od 80 procenata nisu adventisti, ali su bili oduševljeni što su dobili Bibliju. Hvala vam još jednom na velikodušnosti koju pokazujete podržavajući misiju!

Drage vođe subotne škole,

Ovog tromesečja čitamo o Južnoafričkoj - indijskookeanskoj diviziji. Više od 176 miliona ljudi živi u ovoj oblasti, a preko 3 miliona su adventisti sedmog dana. To znači da je svaki 58 stanovnik adventista sedmog dana.

Ovog tromesečja čitaćemo o događajima iz nekoliko zemalja, uključujući Bocvanu, Madagaskar, Malavi, Južnu Afriku, Zambiju i Zimbabve. Iako se te zemlje jako razlikuju po svojoj kulturi, jeziku, klimi i ljudima, veoma je uzbudljivo posmatrati kako Bog radi na slične načine širom kontinenta.

Naš dar trinaeste subote za ovo tromesečje biće usmeren na obrazovanje i zdravlje. U Bocvani, imamo priliku da pomognemo izgradnju adventističkih škola, i to prvo u severnoj Bocvani. U Zimbabveu će ovaj dar pomoći da se izgradi Medicinska adventistička klinika u gradu Gveru, gde su vlasti već dodelile zemlju u tu svrhu. Univerzitet Solusi, takođe u Zimbabveu, ima potrebu za proširenjem i u tome će biti od pomoći i naš dar trinaeste subote.

Kako bi ste bolje izneli ove price, podstičem vas da posetite naš sajt www.adventistmission.org radi više informacija, a tamo možete da preuzmete i snimak ovih iskustava. Takođe smo ubacili i neke zanimljive aktivnosti i recepte. Hvala vam na svemu što radite da bi ste pomogli deci da u subotnoj školi dožive misiju!

Želim vam obilje Božjih blagoslova!

Urednik
Dina Volen

PRILIKE

- Ovog tromesečja vaš dar trinaeste subote pomoći će da se:
- izgradi Adventistička klinika u Zimbabveu,
- proširi Univerzitet Solusi u Zimbabveu, i
- ostvari PROJEKAT ZA DECU: otvaranje osnovne Adventističke škole u Bocvani.

Izgubljena u noći

3. oktobar
BOCVANA

Potruga za devojčicom Kati

Danas ćemo posetiti Bocvanu (*pokažite na mapi*). Bocvana je mirna zemlja, ali kroz nju šetaju mnoge divlje životinje. Neki od najvećih rezervata za divlje životinje nalaze se u Bocvani.

Današnja priča se odvija za vreme jednog kampa koji se održavao u severoistočnoj Bocvani. Kamp je bio smešten u blizini brane koja je obezbeđivala tako neophodnu vodu za ovo područje.

Petogodišnja Kati je došla u kamp sa svojom bakom. U četvrtak popodne ona je otišla da se igra sa svojim prijateljima u blizini brane. Nešto kasnije odlučila je da se vrati kod bake u šator. Ali zbunila se, i umesto da ode do bakinog šatora, krenula je u drugom pravcu, daleko od bakinog šatora i kampa.

Kada su se druga deca vratila u šatore svojih roditelja, Kati nije bila sa njima. Baka se pitala gde bi devojčica mogla da ode. *Možda se igra sa nekim drugarima negde u kampu*, mislila je baka. Kada je sunce zašlo, baka se jako zabrinula. Upitala je Katine drugarice da li su je videle, ali niko je nije video.

Nestalo dete

Dani su jako topli u Bocvani, ali čim zađe sunce, brzo zahladi. Baka se brinula zato što je Kati imala na sebi samo majicu i suknjicu, a to nije dovoljno da je zaštititi od hladnoće.

Tokom večernjeg sastanka jedan čovek je objavio da je petogodišnja Kati nestala. Zatražio je dobrovoljce za potragu i zamolio da se svi mole Bogu da je sačuva i da je bezbedno vrate u kamp.

Kamperi su napustili glavni šator i krenuli u potragu. Neki su požurili do jezera gde je ona poslednji put bila viđena. Neki su kružili oko jezera i pronašli tragove devojčice. Pratili su te tragove sve dok ovi nisu nestali u travi. Zatim su se vratili u kamp i izvestili šta su pronašli.

Već je bilo deset sati uveče. Svi su bili umorni. Ali nisu mogli da spavaju dok ne pronađu devojčicu.

Prateći tragove

Grupa ljudi otišla je do obližnjeg grada da kupi baterijske lampe. Kada su se vratili, potraga se nastavila. Pošto niko nije pronašao nijedan novi trag o Kati, ljudi su otišli do mesta gde su pronađeni njeni otisci cipela. Kada bi došli do mesta gde otisci nestaju, ljudi bi hodali ispred kamiona.

Pronašli su još otisaka i pratili su ih sve do visoke trave. A onda je kamion stigao do šume. Pronašli su mesto gde je Kati zastala i izula svoje cipele, tako da su nadalje pratili otiske stopala. Videli su i mesto gde je počela da trči. Već je prošla ponoć i lampe su počele da se troše. Negde oko 1 sat po ponoći, lampe su osvetlile malu devojčicu, koja je spavala na zemlji.

„Pogledajte!“ - neko je prošaputao. „Pogledajte kako je stavila ruku ispod glave. I njene cipelice su pored nje.“ Neko je prišao i dodirnuo Kati. Iscrpljena i promrzla, zaspala je nasred puta. Kati se probudila. Podigla je glavu i ugledala zabrinuta lica ljudi koji su je okružili. Prepoznala je jednog čoveka, to je bio njem propovednik. Ljudi su zagrlili malu devojčicu i umotali je u toplu jaknu. Zahvaljivali su Bogu što ju je sačuvao. Zatim su se vratili u kamp pevajući: „Aleluja, slava Gospodu!“

Ponoćno bogoslužnje

Ljude u kampu probudila je radosna pesma ljudi koji su pronašli devojčicu. Svi su brzo ustali da ih dočekaju. Kamperi su otišli u glavni šator da se zahvale Bogu. Slušali su kako je devojčica pronađena, a zatim su pevali zahvaljujući Bogu što im je vratio Kati živu i zdravu. Dok su se vraćali u svoje šatore, svi su se složili da je Bog zaštitio dete od opasnosti koje vrebaju u šumi. „Kako da sumnjamo da Bog postoji i da ne deluje u korist svoje dece?“ - govorili su. „Mi smo doživeli Božje čudo, i zadovoljni smo.“

Galen Orapeleng je bio vođa subotne škole i direktor odeljenja za ličnu službu u Severnoj Bocvani kada je napisao ovaj događaj.

Šetnja s lavovima /1. deo/

10. oktobar

ZAMBIJA

Takila (tah/KEE/lah) je pionir globalne misije u Zambiji (*pokažite na karti*), to je zemlja u Južnoafričkoj-indijskookeanskoj diviziji, gde će ići naši darovi trinaeste subote.

Ko zna šta je to misionar globalne misije? (*Dopustite deci da odgovore*). Da, pionir je osoba koja se dobrovoljno javila da provede godinu dana ili više u radu u mestu gde niko ne zna za Isusa.

Takila je prisustvovao posebnom sastanku na kome je učio kako da podeli znanje o Isusu sa drugima. Naučio je i nešto malo o ljudima sa kojima će se sresti u tom radu. Saznao je da ti ljudi veruju u vradžbine. Oni bi otišli kod vrača kada se razbole, ili kada bi im loše krenulo u životu. Vračar bi rekao nekoliko čudnih reči, a zatim bi bacio neke amajlije i stare kosti na zemlju. Zatim bi „pročitao“ kosti i amajlije i rekao bi dotičnoj osobi šta duhovi o iskrslom problemu. Ponekad bi problem bio neki predak koji nije adekvatno obožavan, ili bi im vrač rekao da je neko bacio kletvu na tu osobu, i za određenu svotu novca bi uklonio tu kletvu. Ljudi su često testirali nečije poštenje tako što bi na njega bacili kletvu. Ako ta osoba umre, onda nije bila poštena i dostojna poverenja. Ali ako preživi, onda bi je smatrali pouzdanom.

Rad za Isusa

Takila je bio nestrpljiv da otpočne sa radom za Isusa. Ušetao je u prvo selo i porazgovarao sa poglavicom. Zatim je ljudima iz tog sela govorio o Isusu. Uskoro je došlo vreme da ode do sledećeg sela. Takila nije znao koliko je udaljeno sledeće selo, ali iz onoga što su mu meštani rekli zaključio je da je blizu. Kasno popodne Takila je krenuo ka tom selu.

Takila to nije znao, ali su ljudi iz sela želeli da provere da li je ono što im je pričao istina. Tako su otišli kod vrača i zamolili ga da pozove lavove koji žive u savani oko njihovog sela da ispitaju Takillinu iskrenost.

Dok je Takila hodao duž puta do sledećeg sela, sunce je zalazilo za brdo. On nije znao koliko je udaljeno sledeće selo i gde će prespavati. Kada je nastupila noć, Takila je video lavove u daljini. To je njihovo omiljeno vreme za lov. Takila je bio uplašen, ali ništa mu ne bi pomoglo ni da je vikao za pomoć, jer nije bilo nikoga u blizini da mu pomogne.

Nastaviće se....

ČINJENICE

- Lavovi su jedine velike mačke koje žive u grupama, to jest u čoporima. Čopor je tesno povezana porodična grupa. Oni zajedno rade na očuvanju teritorije i zajedno love.
- Lavovi riču kako bi druge čopore upozorili na svoju poziciju. Rika lavova je glasnija od rike svih ostalih velikih mačaka i čuje se na udaljenosti od 8 km.
- Lavovi imaju odličan noćni vid. Šest puta su osetljiviji na svetlost od ljudi. To im daje veliku prednost kada love.

BROJITE NA ZULU JEZIKU

Zulu jezik je jedan od najrasprostranjenijih jezika u Južnoj Africi.

IZRAZ IZGOVOR

1	GOOH/nyeh
2	Koo/BEE/lee
3	Koo/TAH/too
4	GOO/neh
5	Koo/SCHAH/noo
6	Yes/TOOL/kah
7	See/kohm/BEH/sah
8	Poh/SCHLAWN/go
9	Lee/TOH/bah
10	Ee/SCHOO/mee

Šetnja s lavovima /2. deo/

17. oktobar

ZAMBIJA

Takila je bio pionir globalne misije, i jednog popodneva je krenuo do sledećeg sela kada je zapazio lavove u daljini. Zastao je i zamolio Boga da pošalje svoje anđele stražare da ga zaštite. A zatim je nastavio da hoda. Primetio je da se lavovi kreću u istom smeru u kome je i on išao, ali mu se nisu približavali. Zbog mesečine, Takila je mogao da vidi kako njihove oči sijaju. Zatim se obratio lavovima: „Da li ste vi anđeli zaštitnici koje je Bog poslao jer sam ga za to zamolio?“

Iznenada je Takila osetio da njegovog straha nestaje. Nastavio je da hoda. Lavovi su išli ispred, pored i iza njega. Takila se umorio, ali nije bilo mesta gde bi spavao, tako da je nastavio da hoda. Kada je zastao da se odmori, i lavovi su stali; a kada je ponovo krenuo, i lavovi su krenuli za njim. Takila je hodao cele noći, a lavovi su hodali pored njega. I onda, kada je sunce počelo da izviruje iznad brda, video je u daljini selo. Sa novom snagom krenuo je u tom pravcu. I za trenutak, potpuno je zaboravio na lavove.

Kada je stigao u selo, okrenuo se i potražio lavove, ali su oni nestali u gustoj travi savane.

Iznenadeeni seljani

Ljudi iz sela bili su iznenađeni kada su videli stranca koji ulazi u njihovo selo. Upitali su ga odakle dolazi. Rekao im je da dolazi iz susednog sela i da je hodao cele noći da bi stigao do njih.

„Savana je puna lavova“, kazali su seljani. „Kako je moguće da si celu noć hodao kroz savanu a da nisi napadnut? Mnogi seljani su poginuli kada ih je mrak zatekao van sela.“

Takila je ispričao da je on, kada je sunce zašlo, zamolio Boga da pošalje svoje anđele da ga zaštite. Ispričao im je o lavovima koji su hodali pored njega i koji su stali kada je i on stao.

Vest o događaju sa lavovima širila se kroz selo kao požar. Uskoro se gomila ljudi okupila oko njega. Poglavica je zamolio Takilu da im ponovo potanko ispriča kako je iz susednog sela stigao do njih, a da ga gladni lavovi nisu napali. Takila je tako mogao da im ispriča kako je sigurno hodao kroz noć zato što je Bog poslao te lavove da hodaju sa njim.

Poglavica je pozvao Takilu da celom selu ispriča o tom njegovom Bogu. I čim se završila kišna sezona, sveštenik je otišao da krsti one koji su predali svoje srce Bogu. Još je puno ljudi koji žive širom savane zamolilo Takilu da dođe kod njih i da im govori o moćnom Bogu kojem služi, Bogu koji može da pošalje lavove da bi zaštitio čoveka koji Mu veruje.

ZANIMLJIVO PRAVLJENJE LAVOVA

Deci će biti interesantno da naprave sopstvene lavove:

Potreban materijal:

Papirni tanjiri ili papir izrezan kao krug. Makaze (ili vec izrezani oblik), flomasteri, bojice, lepak ili selotejp.

Uputstva:

1. Iskopirajte oči, uši, nos i jezik.
2. Isecite oblike, ili donesite makaze u razred kako bi deca to uradila.
3. Obojite oči, uši, nos i jezik.
4. Obojite papirni tanjir ili krug od papira.
5. Zalepите oči, uši, nos i jezik na papir ili okrugli tanjir.
6. Završite tako što ćete nacrtati obrve, usta i brkove u vidu tačkica na lavovom licu.

Iznenadna škola

17. oktobar,
ZAMBIJA

Godine 1905. V.H. Anderson je sa svojom suprugom putovao u Zambiju, zaprežnim kolima koja su vukli volovi. Nakon dugog putovanja po prašnjavom i neravnom putu, Andersonovi su stigli na zemlju koju im je lokalni poglavica dao, i na kojoj će moći da sagrađe adventističku školu.

Dok je gospođa Anderson pripremala večeru, gospodin Anderson je hodao imanjem kako bi pronašao najbolje mesto za izgradnju škole. Trebalo je uraditi puno posla. Morao je da nauči lokalni jezik, čitonga (chee/Tong/ah), a zatim je trebalo da pronađe pomagače za seču drveća i izgradnju škole. Takođe je želeo i da nauči kako meštani uzgajaju povrće i voće da bi i on mogao da otpočne u školi sa zemljoradnjom. *Ako naporno radim*, mislio je, *moći ću da otvorim školu za dve godine.*

Iznenadna škola

Ali istog dana jedan mladić je došao kod gospodina Andersona i počeo da mu se obraća na drugom jeziku koji je gospodin Anderson razumeo. „Došao sam da se upišem kod vas u školu.“

„Školu!“ - uzviknuo je Anderson. „Mi još uvek nemamo školu.“

„Zar vi niste učitelj?“ - upitao je momak.

Anderson je potvrdno klimnuo glavom. „Onda me učite.“ Dečak nije hteo da ostavi gospodina Andersona pa ga je čak pratio do zaprežnih kola gde je gospođa Anderson spremala večeru.

„Ovaj dečak hoće da ide u školu“, Anderson je kazao svojoj ženi. „Neće da ode kući.“

„Da li je Isus ikada nekoga poslao kući?“ upitala je gospođa Anderson. Anderson je odmahnuo glavom.

Sledećeg dana je došlo još četiri dečaka koji su hteli da pohađaju školu. Gospodin Anderson ih je rasporedio da obrađuju zemlju i da pripremaju materijal za izgradnju škole. Nakon napornog rada tokom celog dana, dečaci i učitelj bi seli oko logorske vatre da uče. Od momaka je gospodin Anderson učio čitonga jezik, reč po reč. Zapi-

sivao je svaku reč, slovo po slovo sa izgovorom. Zatim ih je prepisao na tabli i rekao momcima da ih zapišu a onda da ih izgovore.

Uskoro je Anderson mogao da ispriča kratku biblijsku priču svojim učenicima, a oni da pročitaju nekoliko reči na svom jeziku.

Škola koja raste

Mesec dana kasnije više od 40 dečaka i devojčica došlo je u ovu novu školu. Za godinu dana Anderson je napisao i objavio prvi bukvar na čitonga jeziku. Bio je sačinjen od biblijskih priča. Deca su ga tako često čitala da su zapamtila sve pre nego što je isprintan drugi bukvar.

Deca su nastavila da rade na izgradnji prostorija i na farmi. Zasadili su kukuruz i razno povrće i pomogli u podizanju prvog internata koji je imao zidove od blata, prljav pod, i slameni krov. Anderson je napravio sto veličine prema dužini zgrade. Noću bi dečaci spavali na podu.

Nema više mesta

Ali ovaj internat nije bio dovoljan za sve koji su pristizali u školu. Jedne subote, nakon crkve, direktor je video pet dečaka kako sede ispred njegovog doma. Znao je da i oni žele da uče, ali više nije bilo mesta. Ali kada je saznao da su prepešaćili 150 milja (241 km) da bi pohađali školu, podigao je ruke i upitao Detja (DET/jah), svog učitelja iz Afrike: „Šta da radimo? Više nema mesta na podu na kome učenici spavaju! Dolazi kišna sezona, i nema dovoljno trave da se pokrije krov. Ne možemo primiti još učenika!“

Detja je na trenutak razmislio a zatim rekao: „Učitelju, pod je pun dečaka, ali niko ne spava na stolu.“ I tako je narednih pet meseci, ovaj sto služio kao sto za hranu preko dana, a noću kao krevet za učenike.

Čudo blagodat

Deca su brzo učila, i uskoro su priče o Božjoj ljubavi ispunile njihova srca i počele da ih menjaju. David Livingston, poznati misionar u Africi, jednom je izjavio da će, ako se srca naroda Bitonga ikada promene, to biti čudo blagodat. I to se zbilja dogodilo. Deca iz naro-

da Bitonga potpuno su se promenila čitajući o Isusu u maloj školi od blata čijoj su izgradnji i sami doprineli.

Ta deca su bili prvi učenici škole koja se sada zove Rasanda srednja škola, škola koja je nastavila da uči decu Božjoj ljubavi sve do danas.

Mbalina priča

31. oktobar,
Južna Afrika

Današnja priča dolazi iz grada Kejptaun u Južnoj Africi (*pokažite na karti Južnu Afriku*).

Adventistička škola Riversajd je prava misionarska škola. Ona se nalazi u veoma gusto naseljenom delu Kejptauna u Južnoj Africi (*pokažite Kejptaun*). Ova škola je otpočela sa radom pre oko 80 godina, i neki prvobitni delovi zgrade se i dalje koriste. Komšiluk ove škole se znatno promenio, tako da danas u ovu školu dolazi više od polovine neadventista. Većina učenika govori malo ili uopšte ne govori engleski jezik. Oni moraju da nauče engleski kako bi mogli da pohađaju nastavu.

Mbali

Mbali (em/BAH/lee) pohađa drugi razred Adventističke škole Riversajd. Niko iz njene porodice nije adventista, ali je njena majka želela da ona ide u hrišćansku školu gde se uči engleski jezik. Kada je Mbali krenula u prvi razred, govorila je samo Zulu i Ksosa jezikom. Znala je samo nekoliko reči na engleskom. Mbali je naporno učila engleski i jako dobro napreduje u školi.

Pomaganje učitelju

Mbali pamti kako se osećala kada je prvi put došla u školu i kada je prvi put čula učiteljicu kako govori na engleskom jeziku. Nije je razumela, i osećala se izgubljeno. Ali je njena učiteljica bila veoma ljubazna, znajući da deca silno nastoje da nauče nov jezik. Govorila je razgovetno i pažljivo, tako da su uskoro deca počela da je razumeju.

Danas kada Mbali vidi dete koje ima poteškoće sa engleskim jezikom, odmah krene da mu pomaže. Jedna devojčica u njenom razredu govori samo ksosa jezikom. Mbali joj je pomogla da nauči engleski tako što joj je prevodila sa engleskog na ksosa jezik. A zatim bi zamolila devojčicu da joj ponovi reči na engleskom. Mbali je pomogla ovoj devojčici da brzo nauči engleski. „Volim da pomažem drugim đacima“, kaže Mbali.

Posebna priča

Učitelji i učenici Adventističke škole Riversajd često pripremaju programe za bogosluženja u Kejptaunu. Deca uživaju da učestvuju u tome. Neki pevaju u horu, dok drugi čitaju Pismo.

Kada je učiteljica planirala program za crkvu, Mbali je pitala da li bi i ona mogla da čita biblijske priče. Učiteljica je bila iznenađena, jer je Mbali pohađala tek drugi razred, i engleski nije njen maternji jezik. Ali, učiteljica je pristala i izabrala joj je priču o maloj Nemanovoj sluškinji.

Mbali je vežbala da čita priču sve dok nije bila u stanju da je pročita tečno. Zatim je vežbala da čita dovoljno glasno kako bi je svi u crkvi čuli.

Mbali je pozvala svoju majku da dođe na bogosluženje da je čuje kako čita. Majci je bilo veoma drago i bila je uzbuđena što će ići na bogosluženje gde će njena ćerka zajedno sa svojim drugarima iz razreda imati program.

Nakon crkve Mbalina majka je razgovarala sa učiteljicom. „Jako sam zadovoljna kako moja ćerka napreduje u učenju“, kazala je. „Volela bih da dolazim češće na ovakve programe.“ Mbalina učiteljica joj je rekla kada će biti održan sledeći program i pozvala je da dođe. Mbalina majka je dolazila na nekoliko programa koje je škola priredila u Adventističkoj crkvi.

Mbalin san

„Ja jako volim Isusa“, kaže Mbali. „Volim da slušam biblijske priče i priče iz misije. Jednoga dana je moja učiteljica pričala o vremenu kada je učila decu u drugim zemljama. Ona je bila misionar. Volela bih da budem medicinska sestra i da se brinem o ljudima koji su bolesni i da im pričam o Isusu. Možda ću i ja moći da budem misionar.“

Mbali bi volela da nam nešto kaže: „Ako vas vaš učitelj zamoli da uzmete učešća u subotnoj školi ili crkvi, nemojte se plašiti da prihvatite. Bog nas blagosilja kada mi blagosiljamo druge.“

Ovog tromesečja deo trinaestog dara pomoći će u izgradnji Adventističke škole u Bocvani. Hajde da već sada isplaniramo da damo veliki dar kako bi deca u Bocvani mogla da uče o Isusu u sigurnoj i lepoj školi.

Nestale naočare

7. novembar,
Južna Afrika

Valerija je sporo hodala do učionice, suze su joj se slivale niz lice. Njena najbolja drugarica išla je sa njom, dok su druga deca strmoglavo jurila da ne zakasne na čas.

Izgubljene naočare

Valerija ima 11 godina. Ona je učenik Adventističke škole Riversajd u Kejptaunu, Južna Afrika. Tokom odmora, ona je zajedno sa drugovima igrala netbol, jednu vrstu košarke. Valerija je ostavila svoje naočare na mestu gde će biti sigurne dok ona igra. Ali kada se odmor završio, Valerija nije mogla da pronađe naočare. Pala je na zemlju tražeći rukama naočare. Njena najbolja drugarica ju je videla i požurivala da odmah ode kod učiteljice i kaže joj šta se dogodilo.

Učiteljica je slušala dok joj je Valerija pričala o izgubljenim naočarima. „Hajde da se pomolimo da nam Bog pomogne da pronađemo tvoje naočare,“ predložila je učiteljica. Zatim je učiteljica poslala i drugu decu da traže naočare. „Pažljivo hodajte da ne biste stali na naočare“, savetovala ih je učiteljica.

Deca su pretražila ceo teren dok je Valerija čekala u učionici. Suze su ponovo počele da se spuštaju niz njene obraze, a učiteljica se ponovo pomolila sa njom. Ipak, nakon 20 min. učenici su se vratili u učionicu bez naočara.

Oni su nastavili da prate nastavu, ali su se osećali tužno zbog toga što njihova drugarica nije mogla da čita bez naočara.

Otkriće na odmoru

Došlo je vreme za odmor, i deca su izašla napolje da se igraju. Nekoliko minuta kasnije tri devojčice su došle trčeći do učiteljice. Jedna devojčica je nečim mahala. „Pronašle smo naočare! Pronašle smo ih učiteljice!“ dovikivale su glasno. „Kleknule smo na teren i pomolile smo se Bogu da nam pokaže gde su Valerijine naočare. Onda smo se uputile ka terenu za fudbal, i tamo smo zapazile da nešto sija u travi. To su bile Valerijine naočare!“

Učiteljica je uzela naočare od devojčica. „Naočare su bile u blizini fudbalskog terena?“ - upitala je učiteljica.

„Da“, odgovorile su.

„To uopšte nije blizu terena gde ste se vi igrale. Dečaci su mogli da padnu preko njih i da ih pregaze. Ali na njima nema tragova nikakve štete.“ Učiteljica se nasmešila devojčicama. „Gospod je odgovorio na naše molitve!“

Učiteljica je pažljivo obrisala prašinu sa naočara i dala ih je Valeriji. Zatim su se učenici zajedno pomolili, ali ovog puta su zahvaljivali Bogu što je Bog sačuvao naočare njihove drugarice.

Valerija ne potiče iz adventističkog doma. Međutim, vera njene porodice je rasla dok su gledali kako Bog odgovara na njihove molitve.

Poruka misije

- Adventistička škola Riversajd nalazi se u Kejptaunu. To je veliki grad u Južnoj Africi. Učenici pohađaju školu da bi naučili engleski jezik kako bi se mogli nadati boljoj budućnosti.
- Mnogi učenici dolaze iz neadventističkih domova. Oni u ovoj školi pronalaze Isusa kao svog posebnog prijatelja.
- Vlada je saopštila školi da mora da promeni stare delove zgrade sa učionicama ukoliko žele da nastave sa radom. Pre tri godine je dar trinaeste subote pomogao da se obezbede nove učionice u ovoj školi.

HAJDE DA GOVORIMO ZULU JEZIKOM

Izrazi	Izgovor
Srećna subota	ee sah/BAHT eh/lee/khleh
Zdravo	n'gee yah nee been geh LEH lah
Molim	n'gee yah/neh x'eh lah*
Hvala	n'gee yah BOHN kah
Da	YEH boh
Ne	x'HAH
Nema na čemu	n'gee yah nee been geh LEH lah
Doviđenja	SAH lah nee GAH sheh

*x označava poseban zvuk napravljen jezikom,
kao kad se doziva životinja.

Beg

14. novembar,
Južna Afrika

(Zamolite malo starijeg dečaka da ispriča ili pročita ovu priču u prvom licu.)

Zovem se Sibono (*sih-BOH-noh*). Živim u jednom gradu na brdu na severoistoku Južne Afrike.

Moja majka i ja idemo u crkvu svake nedelje. A onda mi je jednoga dana majka kazala da ćemo ići u crkvu u subotu. Volim crkvu, ali nisam želeo da propustim svoje vreme za igru sa drugarima subotom, tako da sam u subotu ujutru, nakon doručka, pobegao iz kuće i otišao kod svog drugara da se igram.

Majka me je zvala, ali se ja nisam odazivao. Na kraju je majka otišla sama u crkvu. Moji drugari i ja smo celo prepodne igrali fudbal. Mi nemamo pravu loptu, ali smo je napravili od čarape koju smo napunili kesama. To je dobra lopta. A kada se istroši, mi pronađemo odmah neku drugu staru čarapu i napunimo je kesama.

Igrali smo dok se nismo umorili, a zatim smo se igrali automobilima koje smo napravili od komada žice. Napravili smo čak i put u prašini po kojem smo vozili automobile, pretvarajući se da prolaze kroz gradove i preko planina. Ručao sam sa svojim drugarima, a zatim smo nastavili sa igrom.

Otprilike kada je sunce zašlo, video sam svoju mamu kako dolazi, pa sam joj potrčao u susret. Skroz sam zaboravio na crkvu, ali kada smo ušli u kuću, rekla mi je: „Trebalo je zajedno da idemo u crkvu. Zašto si pobegao da se igraš?“

„Moji drugovi su to hteli“, brzo sam odgovorio.

Majka mi je ispričala priču koju je te subote naučila u crkvi. Priča je bila o Isusu Navinu koji je odveo izrailjski narod u Obećanu zemlju. Ispričala mi je kako je Bog razdvojio reku Jordan da bi oni prešli preko. Bio sam zadivljen ovom pričom, te sam joj obećao da ću sledećeg vikenda ići sa njom.

Sibonova nova crkva

U subotu, umesto da pobeđem da se igram, otišao sam sa majkom u crkvu. Deca nisu imala svoju učionicu tako da smo sedeli u senci drveta. Mnogo se pevalo a zatim nam je učitelj ispričao priču iz Biblije.

Nakon crkve, mama i ja smo pojeli naš skroman obrok ispod drveta. A onda, dok su odrasli imali proučavanje iz Biblije, mi deca pevali smo pesme i čuli još priča. Bilo je zabavno!

Kada su me drugari pitali zašto nisam došao u subotu da se igram sa njima, rekao sam im da sam bio u crkvi. „Trebalo bi i vi da dođete“, rekao sam. „Tamo pevamo neke super pesme i slušamo priče o Bogu.“ Sledeće subote su dva moja druga krenula sa mnom, ali nakon toga su odlučila da ipak ostanu kod kuće i igraju fudbal. Osećao sam se ružno što oni nisu hteli da idu sa mnom u crkvu.

Deleći Božju ljubav sa drugima

Ponekad, kada se vratim iz crkve, zateknem drugare kako se igraju. Onda ih pozovem u svoje dvorište i pričam im priče iz Biblije koje sam čuo u crkvi. Oni vole da slušaju te priče. Ali kada ih pozovem da pođu sa mnom u crkvu, oni ne žele da se odreknu igranja. Tako

sam ja nastavio da im pričam biblijske priče, čak i kada bi samo jedan dečak odlučio da dođe da ih sluša.

Zahvalan sam što moja mama i ja idemo u Adventističku crkvu u kojoj smo naučili da je Subota Božji dan. To je predivan dan - čak bolji i od fudbala!

Činjenice

- Ingvauma (EEN-gwah-VOO-mah) je grad u severoistočnom delu Južne Afrike. On se nalazi u blizini granice između Mozambika i Svazilenda.
- Većina ljudi su poljoprivrednici. Uzgajaju parađajz, slatki krompir, kukuruz i stoku. Većina ima samo toliko da prehrani porodicu. Oni nisu bogati ljudi.
- HIV/SIDA je ozbiljan zdravstveni problem u ovom regionu, veruje se da je svaki treći čovek zaražen ili prenosi tu bolest.

Džordanova lekcija o ljubavi

**21. novembar,
Zimbabve**

Istočna Afrika je zemlja lavova, slonova, zebri, majmuna, žirafa i mnogih drugih predivnih životinja. Takođe je dom i mnogoj predivnoj deci kao što su Džordan i Sifa, braća koja žive na kampusu Univerziteta Solusi u Zimbabveu (*Pronađite Zimbabve na karti; Solusi je u blizini Bulavaja u južno-centralnom delu Zimbabvea.*) Deo našeg dara trinaeste subote pomoći će studentima sa Univerziteta Solusi da dobiju veću prostoriju u kojoj će moći zajedno da jedu.

Dva brata

Džordan ima 6 godina. On je stariji brat. Sifa ima 3 godine, on je mlađi brat. Ali Sifa je visok za svoje godine, skoro je iste visine kao

Džordan. I ponekad Sifa ne razume da je on mlađi od svog brata i da nije u stanju da uradi sve što i njegov brat. On želi da radi isto što i njegov stariji brat Džordan, iako je mlađi.

Ne tako davno Džordan je dobio bicikl sa pomoćnim točkicama, i mogao je da ga vozi ispred njihove kuće. Ali čak i sa pomoćnim točkicama bilo je teško voziti bicikl po prašnjavom putu ispred kuće. I kad god bi Sifa video svog brata kako vozi bicikl, i on bi pozeleo da ga vozi. Stoga je Džordan strpljivo dopustio Sifi da se popne na sedišta, a Džordan bi onda gurao pedale kako bi se vozili napred i nazad po putu.

Nema više pomoćnih točkića

Jednoga dana tata je posmatrao Džordana kako vozi bicikl i shvatio da je došlo vreme da mu sin nauči da vozi bez pomoćnih točkova. Tako su otac i sin pokušali da zajedno postignu željeni cilj. Džordan se osećao odrastao jer je mogao da vozi bicikli bez pomoćnih točkova. Odlučio je da će pokušati da ga vozi i po prašnjavom i peščanom putu u blizini njihovih komšija. Bilo je teže održavati ravnotežu i voziti po pesku. A kada je Sifa video svog brata kako vozi bicikl, potrčao je plaćući prema njemu. Želeo je da se pridruži Džordanu u ovoj novoj avanturi.

Kada je Džordan čuo da brat trči za njim plaćući, nije počeo da vozi brže kako bi mu pobegao. Stao je da vidi šta Sifa želi. „Vozi me!“ - rekao je mali Sifa plaćući. I tako se Džordan spustio sa bicikla kako bi pomogao svom malom bratu da sedne. Ali tu je nastao problem. Pomoćnih točkova, koji su držali bicikli u uspravnom položaju, sada više nije bilo. A dečaci nisu bili na glatkom i ravnom putu. Sifa nije mogao sam da se popne. A i kako da Džordan vozi Sifu po prašnjavom i peskovitom putu bez pomoćnih točkova?

Džordan je pokušao na jedan, pa na drugi način da pomogne Sifi da se popne, a da bicikl ne padne. Ali nije mu polazilo za rukom.

Lekcija o ljubaznosti

Komšija je čuo Sifino plakanje i pošao da vidi šta nije u redu. Džordan je zamolio komšiju da mu pomogne da Sifu popne na bicikl. Komšija je ponudio da drži bicikli dok se Sifa ne popne. Ali

onda je Džordan otrkio još jedan problem. Nije mogao da okreće pedale ako ne sedi. A Sifa je sedeo na sedištu. Ne, to tako ne može.

Dok je komšija izučavao problem, Džordan je doneo odluku. „Ako držiš Sifu, ja ću moći da odguram bicikl sa njim do kuće i tako će Sifa moći da vozi“, kazao je Džordan. Komšija se nasmešio i uskoro su Sifa, Džordan i komšija stigli do njihove kuće. Sifa je bio nasmejan dok mu je komšija pomagao da siđe sa bicikla. „Hvala ti Džordane“, rekao je, brišući suze još jednom. Zatim su dečaci potrčali u kuću da se igraju.

Džordan je uradio mnogo više za svoga brata tog dana od puke vožnje biciklom. Džordan je pokazao svom malom bratu ljubaznost i ljubav koju Isus pokazuje nama. To je nesebična ljubav, ljubav koja ne misli šta će dobiti za uzvrat, jer Sifa nije mogao ništa da uzvрати. To je Božja nežna ljubav. Hajde da pokazujemo ovakvu ljubav jedni drugima ove sedmice kako bi svet postao srećnije mesto.

Činjenice

- Republika Zimbabve je kontinentalna zemlja koja se nalazi u južnom delu Afrike, između reka Zambezi i Limpopo.
- Viktorijini vodopadi se nalaze na granici između Zambije i Zimbabvea. Lokalno ime Viktorijinih vodopada je 'Mosi-oa-Tunya' (dim koji grmi).
- Nacionalni park Mana puls na obali reke Zambezi je dom mnogim divljim životinjama, uključujući i krokodile iz Nila.

Bog je naš pomoćnik

**28. novembar,
Zimbabve**

„Dobro jutro deco“, govorila je učiteljica uz osmeh dok su deca ulazila u učionicu u maloj osnovnoj školi na kampusu Univerziteta Solusi u Zimbabveu. „Vreme je za bogoslužjenje, pa hajde da otpevamo pesmu.“ Deca su pevala jednu od svojih omiljenih pesama, „Isus me voli“. Pevali su je na engleskom, ndebel i šona jeziku, glavnim jezicima u tom regionu.

„Hajde da kažemo naš stih za pamćenje, Psalam 46:1“, predložila je učiteljica. „Bog nam je utočište i sila, pomoćnik, koji se u nevoljama brzo nalazi.“

„Učili smo kako je Bog pomagao ljudima u biblijsko vreme. Kako On pomaže vama kada ste vi u nevolji?“ - pitala je učiteljica. Podizale su se ruka za rukom.

Zamalo da se udavi

Učiteljica je prozvala devetogodišnjeg Papisa da ispriča kako je njemu Bog pomogao.

„Jedne subote, poršle godine, sa svojom porodicom šetao sam pored obale velike reke“, počeo je on. „Moj brat je video ribu u vodi pa je pojurio da je zgrabi. I ja sam želeo da uhvatim ribu, ali kada sam se sagnuo da je uhvatim, okliznuo sam se i upao u vodu. Ja ne znam da plivam, a nisam mogao da se uhvatim za kamenje. Počeo sam da tonem, ali sam se pomolio Bogu da me spase. Moja sestra me je videla i pozvala naše roditelje u pomoć. Majka je skočila u vodu i zgrabila me. Držala me je iznad vode da bih mogao da dišem, a zatim mi je pomogla da izađem iz vode. Onda me je otac umotao u toplu jaknu, jer je bilo hladno.“

„Šta si naučio toga dana?“ - upitala je učiteljica Papisa.

„Naučio sam da će nam Bog pomoći u nevolji ako to zatražimo od Njega.“ Papis je zastao na trenutak, a zatim dodao: „Naučio sam i da slušam roditelje. Oni su me upozorili i rekli da budem pažljiv jer je kamenje klizavo. A shvatio sam i to da moram da naučim da

plivam.“ Drugari su se nasmejali. „Drago mi je što je Bog bdio nada mnom i što me je sačuvao“, rekao je na kraju.

Izbačena

Sahana je bila sledeća. Ona ima 10 godina i u 5. je razredu. Sahana je rođena u Indiji, ali njeni roditelji rade u Solusi.

„Kada smo se sa raspusta vraćali kući“, tiho je počela Sahana, „ujak nas je vozio do aerodroma. Iznenada je morao da stane da ne bi udario auto ispred nas. Vrata na kolima su se otvorila i ja sam ispala iz njih. Pala sam blizu točka, ali me je neko odgurnuo dalje od auta, tako da me točak nije pregazio. Bolela su me glava i leđa, ali sam bila u redu. Naučila sam da, gde god da se nalazimo, moramo da verujemo Bogu. On će se za nas pobrinuti.“

Zmija u krevetu!

„Imamo vremena za još jedno iskustvo“, kazala je učiteljica. „Petronela, da li bi ti htela da nam ispričaš kako je tebi Bog pomogao kada si bila u nevolji?“ Petronela je stala pored svoje stolice.

„Prošle godine sam bila kod svoje tetke u Zambiji. Jednog dana smo prale čebad i raširile smo ih da se osuše. Uveče sam unela čebad u kuću. Zahladilo je, tako da sam se, kada je došlo vreme za spavanje, samo umotala u čebe i zaspala. Probudila sam se jer sam nešto hladno osetila na vratu. Trebalo mi je samo malo da shvatim da se to nešto hladno pomera! Iskočila sam iz kreveta i upalila svetlo da vidim šta mi je u krevetu. Nisam mogla da verujem svojim očima – to je bila zmija!

Vrisnula sam i moja tetka je dotrčala. Odvela me je u njenu sobu a teča je ubio zmiyu. Ta vrsta zmiye je od onih koje žive na drveću. Pretpostavljam da joj je bilo hladno pa je odlučila da se zgreje u mom čebetu. Bila sam tako uplašena da se nisam vraćala u svoju sobu naredna tri dana!

Ali mi je drago što me je Bog sačuvao od zmiye.“

Učiteljica se nasmešila. „Možemo verovati Bogu da će nas On izbaviti. Hajde da još jednom ponovimo naš stih za pamćenje: „Bog nam je utočište i sila, pomoćnik, koji se u nevoljama brzo nalazi.“

Podaci o misiji

- Univerzitet Solusi se nalazi u Zimbabveu, a sagrađen je 1894.
- Trenutno, više od 4000 učenika iz 16 zemalja pohađa ovu školu.
- Univerzitet Solusi ima 12.000 jutara zemlje. U blizini se nalazi farma za proizvodnju mlečnih proizvoda.

Salohi i Ivona /1. deo/

5. decembar, Madagaskar

Danas ćemo čuti iskustvo sa Madagaskara. U pitanju je deseto-godišnja Salohi.

Salohi je sedela u senci velikog drveta i igrala se tantare sa svojom drugaricom Ivonom. Tantara je igra pretvaranja koju deca na Madagaskaru često igraju. Prave se kao da su stene ili štapovi pravi ljudi - pomeraju kamenje kao da su ljudi kao što to u drugim zemljama deca rade sa lutkama.

Salohi je stavila 4 kamena na zemlju: dva veća kamena, jedan srednji kamen, i jedan mali kamen. „Ovo je beba Maria“, rekla je Salohi. A ovo je njen stariji brat Džon; ovo su njeni roditelji. Oni žive na farmi i uzgajaju paradajz i zeleno povrće.“

Ivona je imala tri kamena: dva velika i jedan srednji kamen.

„Ovo je Sara“, rekla je ona. „Ona i njena mama i tata žive na selu na farmi i uzgajaju korenje kasave. Svakoga dana Sara pomaže svojoj mami da okopa to korenje. Pomaže joj i da ih iskopa. Pomaže joj oko čišćenja a zatim i oko spremanja večere.“

Salohi je pomerila svoj srednji kamen bliže Ivoninom srednjem kamenu. „Hajde da se menjamo, ja ću ti dati paradajz i grašak za malo kasavinog korena“, predložila je Salohi dok se pretvarala da je Maria.

„OK!“ - složila se Ivona. „Idem da ti donesem korenje.“

Kada su se devojčice umorile od igre sa porodicom kamenja, bacile su ih i sele da razgovaraju.

Poziv na sastanke

„Videla sam te kako se penješ sinoć na brdo. Gde si bila?“ - upitala je Ivona svoju drugaricu. „Imamo lepe sastanke u glavnoj sali na putu“, odgovorila je Salohi. „Roditelji odlaze do velike sale da uče iz Biblije. A deca idu u manju salu. Tamo slušamo o nekim uzbudljivim biblijskim pričama. Pevamo pesme i radimo puno zanimljivih stvari. Da li bi večeras htela sa mnom?“

Ivona je odbila. „Ne! Ne želim da idem ni na kakve sastanke za starije. Radije ću se igrati i zabavljati.“ Ivona je pokupila kamen i stavila ga na put.

„Ali ti sastanci su zabavni!“ - usprotivila se Salohi.

„Baš me briga! Neću da idem i tačka!“ Ivona joj se narugala i otišla.

Sledećeg dana je Salohi ponovo upitala svoju drugaricu da li hoće da ide sa njom. Ponovo je Ivona odbila i otrčala. Dan za danom je Salohi pozivala Ivonu.

„Volela bih da prestaneš da me to pitaš!“ - najzad je rekla Ivona.

„Rekla sam ti da mislim da su to dosadni sastanci, da su glupi i da ne želim da idem.“

„Neću prestati da te pozivam dok barem jednom ne dođeš“, Ivona se nasmejala. „Zaista su zabavni, i ja želim da ti kao moja drugarica dođeš i uživaš. Molim te, dođi barem jednom, OK?“

Nastaviće se.

Činjenice

- Madagaskar leži na istočnoj obali južne Afrike. Ono je 4. ostrvo po veličini na svetu. Zbog toga što je izolovan od kopna, negde oko 80% biljaka i životinja se nigde više ne može pronaći na kopnu, nego samo na tom ostrvu.
- Ljudi koji žive na Madagaskaru potiču iz Indonezije i sa istočne obale Afrike. Kasnije su se tu doselili i ljudi iz Indije i Arabije. Prvi doseljenici su sa sobom doneli i svoju kulturu obožavanja predaka, što i danas praktikuju.
- Oko 20 miliona ljudi živi danas na tom ostrvu.

Osmosmerka afričke hrane

Pogledaj osmosmerku. Pokušaj da pronađeš hranu koju jedu afrička deca. Tri navedene vrste hrane spominju se dva puta, a jedna se spominje tri puta. Da li ih možeš pronaći? Štrikliraj hranu koju nikada nisi probao do sada.

FUFU

KASAVA

KUKURUZ

KIKIRIKI

SLATKI KROMPIR

PARADAJZ

BOKVICA

PROSO

RIŽA

MANIOK

MANGO

BANANA

ANANAS

PASULJ

ŠARGAREPA

A	S	LJ	Š	A	G	Z	U	R	U	K	U	K
N	K	I	K	I	R	I	K	I	R	Ž	A	U
A	B	Š	K	U	F	U	F	U	A	G	I	K
N	O	M	N	U	U	LJ	S	Ž	M	A	O	U
A	K	T	F	A	F	T	I	T	V	S	K	R
S	V	U	Z	E	U	R	D	A	O	F	R	U
P	I	P	A	S	U	LJ	S	R	A	D	R	Z
M	C	N	G	O	T	A	P	I	O	K	A	Š
T	A	P	I	O	K	A	B	P	A	S	U	LJ
S	L	A	T	K	I	K	R	O	M	P	I	R
P	A	R	A	D	A	I	Z	S	D	F	G	H
J	K	L	LJ	A	P	E	R	A	G	R	A	Š
B	A	N	A	N	A	R	T	N	B	S	B	N

Salohi i Ivona /2. deo/

12. Decembar, Madagaskar

Ivonina drugarica Salohi nije prestajala da je poziva na crkvene sastanke sve dok Ivona nije pristala da dođe.

„Pa, u redu, ići ću, ali samo ovaj put!“ - kazala je Ivona. „Onda ćeš valjda prestati da mi dosađuješ!“

Te večeri Salohine oči su sijale dok je ulazila sa svojom drugaricom u glavnu salu. Bilo je puno dece te večeri, mnoga od njih su došla jer ih je Salohi pozvala. Pesme su bile lepe, i Ivona se lepo provela. Uživala je i u pričama. Bilo je uzbudljivo, baš kao što je Salohi obećala da će biti.

„Baš sam uživala na tom sastanku“, priznala joj je Ivona na putu do kuće. „Žao mi je što sam kazala da su ti sastanci dosadni i glupi.“

„U redu je“, rekla je Salohi. „Znala sam da će ti se dopasti. Da li ćeš doći i sutra veče?“

„Pa, ne znam“, oklevala je Ivona. „Vidiš, ja nisam rekla mami kuda idem. Kada se vratim, biće jako ljuta što sam bila na sastanku. Verovatno mi više neće dozvoliti da idem sa tobom.“

„Da li želiš da pođem sa tobom i da objasnim tvojim roditeljima?“ pitala je Salohi. „Ako počnu da se ljute na tebe, ja ću kazati da sam ja kriva.“

„OK“, pristala je Ivona. „Mislim da bi bilo dobro da pođeš sa mnom. Trebalo je da kažem mami kuda idem, ali nisam mislila da će ovako dugo trajati. Nisam ni verovala da će mi se dopasti, ali dopalo mi se.“

„Gde si bila?“

Bio je već mrak kada su devojkice došle do Ivonine kuće. Već su zvezde svetlucale na nebu. Roditelji su sedeli i čekali je. „Gde si bila?“ upitao je otac. „Zašto nam nisi rekla kuda ideš?“

„Jako smo se brinuli!“ – dodala je mama. „Zvala sam te da uđeš u kuću a tebe nije bilo!“

Ivona je pognula glavu. „Žao mi je“ - rekla je. „Znam da je trebalo da ti kažem kuda idem, ali nisam mislila da ću se toliko zadržati.“

„Gde si bila?“ upitao je ponovo otac.

„Bila je sa mnom“, Salohi je odgovorila. „Ja sam kriva jer sam je pozvala da pođe sa mnom na sastanke u velikoj sali. Znaite onu veliku vojnu salu?“

„Kakvi su to sastanci?“ upitala je majka.

„Tamo se održavao jedan sastanak – molitveni sastanak“, odgovorila je Salohi. „Bilo je puno dece. Učiteljica nam je iznosila neke od uzbudljivih biblijskih priča. Naučili smo puno o Isusu. Bilo je super.“

„Da li ti je bilo lepo?“ - mama je upitala Ivonu.

„Oh, da! Jako!“ - odgovorila je devojčica. „Isprva nisam htela da idem. Mislila sam da je tamo dosadno. Ali bilo je tako dobro da bih volela da idem svako veče. Da li smem? Molim te! Zaista želim da idem.“

Nastaviće se.

Podaci o misiji

- Madagaskar je u sklopu Indijskookeanske oblasti u Južnoafričkoj – indijskookeanskoj diviziji.
- Na Madagaskaru imamo jednu oblast i dve misije. Ukupno 626 crkava i 101.419 članova.
- Crkva na ovom ostrvu ima mnogo škola i jedan univerzitet. Trinaesti dar prošlog tromesečja upotrebljen je da se izgrade učionice u Adventističkoj školi Mahajanga u istočnom delu Madagaskara, a napravljena je i višenamenska zgrada za Adventistički univerzitet Ciršer.

Hajde da kuvamo

Salata od slatkog krompira

Potrebno je:

$\frac{3}{4}$ kg slatkog krompira	1 srednja zelena paprika
$\frac{1}{4}$ šolje ulja	1 crni luk
2 velike kašike limunovog soka	2 stabljike celera
$\frac{1}{2}$ kašičice soli	Peršun

Priprema:

1. Kuvajte krompir u slanoj vodi oko 30 minuta dok ne omekša, ali da ostane čvrst (da se ne raspadne).
2. Ocedite ga i oljuštite. Iseckajte krompir na male kockice. Stavite u činiju.
3. Pomešajte limunov sok, ulje i so. To prelijte preko isečenog krompira.
4. Prekrijte i ostavite da odstoji preko noći u frižideru. (Najmanje 4 sata).
5. Iseckajte zelenu papriku, luk, i celer. Pomešajte sa krompirom. Ukrasite sve peršunom.

Salohi i Ivona /3. deo/

19. decembar,
Madagaskar

Salohi je pozvala svoju drugaricu Ivonu na posebne sastanke, ali njena drugarica Ivona najpre nije želela da ide jer je mislila da su ti sastanci dosadni. Kada je napokon odlučila da pođe na sastanke, toliko je uživala da se nadala da će je roditelji pustiti da ide ponovo.

„Mislim da je to u redu“, rekla je mama. „Meni se Salohi dopada. Ona je dobra devojčica i radujem se što se igraš sa njom. Možeš sa njom da ideš na sastanke ako želiš.“

„Samo se javi mami kada kreneš“, dodao je tata.

„I vi možete da dođete“, predložila je Salohi. „Oni imaju sastanke za odrasle na jednom mestu a za decu u drugoj sobi. Uverena sam da bi vam se dopalo.“

„Ne“, mama je odgovorila. „Mi ne želimo da idemo na sastanke. Ali sasvim je u redu ako Ivona hoće da ide sa tobom.“

Ivona je išla na sastanke. Svake večeri bi dobila malu nalepnicu koju bi lepila na kartu. Kada je sve popunila, mogla je da to ponese kući.

Šta je Ivona naučila

Šta je, po vašem mišljenju, Ivona naučila na tim crkvenim sastancima? (*Neka deca odgovore. Prihvati svaki odgovor*). Da, naučila je da je Isus jako voli. Naučila je da će uskoro Isus doći da je odvede na nebo. Naučila je o predivnom domu koji Isus sprema za nas na nebu. Naučila je da tamo neće biti bolesti niti bola u stomaku ni zubobolje. Naučila je da je životinje na nebu neće povrediti.

Naučila je i o anđelima. Naučila je da svako od nas ima anđela koji nas čuva danju i noću.

Ne samo to, naučila je i mnogo pesama. Naučila je da se moli Isusu. Naučila je da On voli decu, da Mu je drago kada Mu se deca mole i da voli da odgovara na njihove molitve.

Svi mi možemo biti misionari

Salohi je pozvala i drugu decu da dođu na sastanke. I Ivona je počela da poziva svoje drugare. A ti drugari su zvali svoje drugare. Uskoro je bilo puno dece.

Na prvom predavanju je bilo samo devetoro dece. Sledeće večeri je bilo 11. Zatim 18, a onda 32. Grupa je rasla, i rasla, i rasla. Salohi i Ivona su sve radile kako bi pozvale drugu decu na sastanke.

Salohi i Ivona su zaista misionari za Isusa. Da li ti možeš biti misionar za Isusa? Šta možeš uraditi da bi drugima kazao nešto o Isusu? *(Neka deca odgovore). (Završite molitvom).*

Činjenice

- Madagaskar je četvrto po veličini ostrvo na svetu.
- Glavni jezici na Madagaskaru su malagasi i francuski.
- Lemur se može naći samo u divljini Madagaskara. Većina od 103 vrste lemura proglašene su za retke ili ugrožene.

Hajde da kuvamo

Supa od kikirikija

Potrebno je:

2 kašike brašna

250 grama kockica od glutena ili vegetarijanskog „mesa“
ulje

Kim, so i čili u prahu po ukusu

1 litar supe u kojoj je kuvano

povrće

125 grama pečenog, neposoljenog kikirikija

Uputstva:

1. Stavite ulje u na suvo proprženo brašno.
2. Postepeno dodajte supu, neprestano mešajući. Kuvajte.

3. Istucajte kikiriki, da bude u granulama, ili ga sameljite u blenderu. Pomešajte ga sa supom i neka se kuva 15 min.
4. Začinite po ukusu i servirajte vruće.
5. Pokušajte da umešate malo pavlake pre nego poslužite.

Program trinaeste subote

- Podsetite roditelje na program trinaeste subote i podstaknite decu da ponesu poseban dar te subote - 26. decembra.
- Dok sakupljate dar trinaeste subote, podsetite decu da će jedna četvrtina njihovog dara otići direktno za projekte Južnoafričke -indijskookeanske divizije. Podsetite ih na poseban projekat za decu – pomoć u izgradnji Adventističke škole u Bocvani.
- Ako se vaš razred ne priključi odraslima u ovom posebnom programu za vreme misionstva, onda možete izneti priču o prvom misionском daru u našoj crkvi za ostrvo Pitkern. Ove godine je 130 godina od prvog misionskog dara ovakve vrste.

Prvi misionски projekat: Pitkern

Učesnici: Narator i dva učesnika koji će čitati priču.

Rekviziti: Uvećajte sliku Pitkerna i Daniela Fiča, ili skinite slike sa sajta www.adventistmission.org/resources.

Narator: Sledeća godina, 2016. označava 130. godišnjicu prvog misionskog projekta naše Adventističke crkve – prikupljanje sredstava za gradnju misionarskog broda *Pitkern*. U znak sećanja na tu godišnjicu, danas ćemo poslušati priču o tom prvom misionskom projektu.

Čitač 1: Prvi misionski projekat

Katarina i Jelisije sedeli su na drvenoj klupi u svojoj maloj crkvi u subotu ujutro. Njihovi prsti su čvrsto držali novčiće za misionski dar. To je bio prvi misionski projekat Adventističke crkve, koji će pomoći izgradnju jednog misionarskog broda. Katarina je pomagala svojoj majci u pečenju i prodavanju hleba, a Jelisije je prao prozore i dostavljao namirnice u nekoliko prodavnica. Zajedno su zaradili 11 centi koje su želeli da daju za misionarski brod. To je vredelo tada više od 3,50 današnjih američkih dolara. Radi poređenja, 1886. godine hleb se prodavao za manje od 5 centi.

Kada je bio najavljen dar, deca su izašla napred. „Doneli smo dovoljno da se kupi daska!“ - Jelisije je rekao pastoru, a oči su mu sijale. Došla su i druga deca i odrasli. Neki su doneli 1 cent, dok su drugi doneli 10 ili 15 centi. „Moj dar može kupiti eksere!“ - doviknuo je jedan dečak. „Nadam se da će moj dar moći da priušti platno za plovidbu“, kazala je jedna tiha devojčica.

Vernici Adventističke crkve su bili uzbuđeni, jer je taj misionski brod bio njihov brod, koji će se sagraditi kako bi odneo vest o Božjoj ljubavi narodu na Južnom Pacifiku. Jedan dečak je pomogao mami da naprave 100 činija kokica, koje su prodali i zaradili 15 dolara za misionski brod! Zamislite samo koja je količina kokica za to bila potrebna!

Svaki cent je zarađen žrtvovanjem i napornim radom. Skoro je bilo nemoguće zamisliti da se skupi 12.000 dolara za izgradnju broda. A na kraju se cena broda, uključujući nameštaj i orgulje, popela na 19.000 dolara.

Čitač 2: Priča o ovom brodu, koji je nazvan Pitkern, otpočela je mnogo ranije, naime kada je mladić po imenu Džon Taj čuo priču o pobunjeničkoj posadi na britanskom brodu koja je iskrcala svog okrutnog kapetana i nastavila sa plovidbom. Posada je pronašla utočište na malom ostrvu Južnog Pacifika, zvanom Pitkern. Pobunjenici su bili uvereni da ih tu nikada neće pronaći.

Međutim, alkohol je skoro uništio ostrvljane jer su se tukli međusobno. Na kraju je u životu ostao samo jedan čovek, po imenu Džon Adams, koji je trebalo da se brine za žene i decu na tom ostrvu. On se

odrekao alkohola i okrenuo Bilbliji. Uskoro su svi ljudi na Pitkernu predali svoje srce Bogu.

Nakon nekog vremena, vesti o ostrvu Pitkern došle su do Džona Taja, koji je obećao sebi da će posetiti to ostrvo i preneti ostrvljanima adventnu poruku. Godine 1886. on je otplovio na ostrvo, radeći na brodu. Posle četiri meseca i pošto je promenio 6 brodova, Džon Taj je stigao na ostrvo Pitkern.

Meštani su ga pozvali da ostane na njihovom ostrvu dok ne dođe sledeći brod za nekoliko sedmica. Taj je predstavio narodu biblijsku istinu, i oni su je prihvatili. Počeli su da poštuju Subotu i da izučavaju proročanstva Knjige proroka Danila i Otkrivenja. Nekoliko sedmica kasnije, kada je Taj napustio ostrvo, svi su svetkovali Subotu.

„Molimo te da nas krstiš!“ - molili su ljudi. Džon Taj je obećao da će posalti propovednika da ih krsti.

Čitač 1: Taj se vratio u Sjedinjene Države i ispričao priču o Pitkernu. Uskoro su crkvene vođe glasale da se prikupe sredstva za izgradnju broda koji će otploviti na Pitkern i druga ostrva u Južnom Pacifiku, kako bi objavili evanđelje drugim ljudima. Tako je brod dobio odgovarajuće ime – Pitkern.

Članovi subotne škole širom Severne Amerike – u to je vreme najveći broj adventista živeo tamo – uključili su se u projekat izgradnje broda. Skupljali su novčić po novčić i tako se gradio brod. Godine 1890, četiri godine nakon što je Džon Taj prvi put posetio ostrvo Pitkern, istoimeni misionarski brod isplovio je sa posadom i tri para misionara, uključujući Džona i Hanu Taj.

Kada je mali brod stigao na ostrvo Pitkern, meštani su se obrađovali! Napokon mogu da se krste! Za nekoliko sedmica kršteno je osamdeset dvoje ljudi i na ostrvu osnovana crkva.

Ali posao broda Pitkern još nije bio završen. Nastavili su da plove morem po Južnom Pacifiku, noseći evanđelje gradovima i kanibalima. A zamislite: sve je otpočelo sa jednim snom, dosta napornog rada i sa 1000 kokica!

Čitač 2: Misionarski brod Pitkern napravljen je od prvih darova koje su dali adventisti sedmog dana. Bilo je potrebno 6 meseci da se prikupe sredstva. Odrasli i deca zajedno su radili kako bi skupili no-

vac za izgradnju broda. Nakon što je *Pitkern* napustio ostrvo Pitkern, otplovio je na druga ostrva u Južnom Pacifiku. Džon Taj i njegova žena su ostali na Fidžiju da bi govorili o Božjoj ljubavi kanibalima koji su tamo živeli. Nažalost, on je preminuo pet meseci posle toga i sahranjen je na tom ostrvu.

Narator: Nakon ovog prvog misioniskog dara prikupljenog 1886, adventisti sedmog dana širom sveta požrtvovano su odvajali za misioniski dar, sakupivši više od 2,2 milijarde američkih dolara (što bi danas iznosilo oko 13,3 milijardi američkih dolara).

Ovog tromesečja naša misija se usredsređuje na ljude koji žive u Južnoafričkoj - indijskookeanskoj diviziji. Naš dar trinaeste subote pomoći će da se izgrade adventističke osnovne škole u severnom delu Bocvane, gde imamo fakultet ali ne i škole za mlađu decu. Vrednost adventističkog obrazovanja dobro je poznata u Bocvani, jer kao proizvod daje dobre građane. Mnogi učenici koji pohađaju adventističku školu žele da se krste, i služe kao mostovi za njihove porodice i prijatelje. Ova nova osnovna škola služiće kao misioniski centar kako bi se cele porodice upoznale sa Hristom.

Čitač 1: Pored izgradnje Adventističke osnovne škole u Gejtveju u Bocvani, naš dar će pomoći i studentima na Univerzitetu Solusi u Zimbabveu, koji se svakog dana guraju u maloj kantini. Ovaj Univerzitet postoji od 1894. i narastao je toliko da sada ima 14.000 studenata. Univerzitet Solusi bila je prva privatna institucija za visoko obrazovanje u Zimbabveu. Naši današnji darovi pomoći će da se kantina znatno proširi.

Čitač 2: Zdravlje je takođe bitno, i danas će naš dar pomoći da se u Zimbabveu podigne Adventistički zdravstveni centar Gveru. Ova ambulanta će pomagati svim članovima društva, od siromašnih do bogatih. Imaće poseban pedijatrijski deo koji će služiti deci u tom području.

Narator: Hajde da danas nastavimo ovu predivnu tradiciju davanja radi podržavanja misije. Hvala vam na darovima trinaeste subote koji će pomoći ljudima u Bocvani i Zimbabveu.

(*Dar*).

Kuvajmo zajedno

Ljudi širom Južne Afrike imaju obroke od kukuruza. Evo jednoj popularnog načina pripremanja kukuruza.

Kukuruzna kaša (palenta)

Potrebno:

2 šolje kukuruznog brašna	½ kašičice soli (po ukusu)
2 šolje hladne vode	šećer ili neki zaslađivač po ukusu
4 šolje vode	mleko po ukusu

Priprema:

Izmešajte brašno sa hladnom vodom dok ne dobijete sasvim glatku masu. U tiganj naliti ostatak vode da provri i okrenite na srednju temperaturu. Dodajte kašu, mešajući neprestano drvenom varjačom, da biste sprečili da se kukuruz zgrudva dok voda ne proključa. Smanjite temperaturu i ostavite da se masa kuva, mešajući još 5 minuta. Isključite ringlu, pokrijte tiganj poklopcem i neka odstoji 10 minuta.

Poslužite sa šećerom ili voćnim sirupom i malo mleka.

Budući projekti trinaeste subote

Sledećeg tromesečja ćemo predstaviti Južnu Ameriku. Posebni projekti će biti dve ploveće crkve na reci Amazon, crkva Agro-industrijske adventističke transamazonske akademije, kao i nove crkve i uticajni centri u Paragvaju i Urugvaju.

U drugom tromesečju 2016. biće predstavljena Južnopacifička divizija. Posebni projekti su: emitovanje radio stanice Houp/*hope* znači „nada“/ i studio u Oklandu, na Novom Zelandu; porodični velnes centar u Suvi, Fidži; i otvaranje dečjeg centra na Papua Novoj Gvineji, Transpacifička unijska misija, i Nova Kaledonija.

Obojite zastave

Napomena učiteljima: Tokom ovog tromesečja imamo priče iz Zambije, Južne Afrike, Zimbabvea i sa Madagaskara. Za aktivnost u razredu napravite dovoljno kopija zastava kako bi svako dete moglo da oboji zastavu iz koje dolaze vesti.

ZAMBIJA

Uputstva:

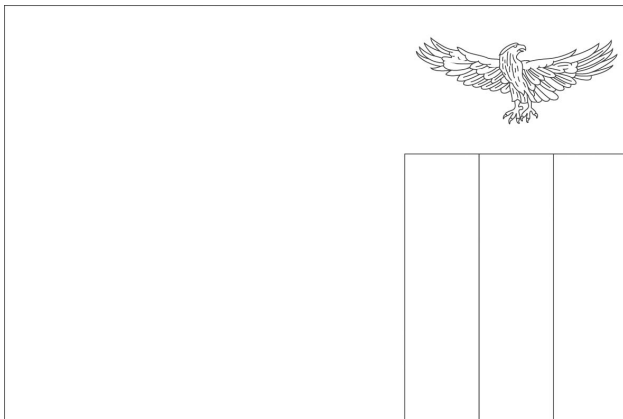
Orla obojite narandžastom bojom.

Levu traku ispod orla obojite crvenom bojom.

Srednju traku crnom bojom.

Desnu traku narandžastom bojom

Pozadina zastave je svetlo zelene boje.

JUŽNA AFRIKA

Uputstva:

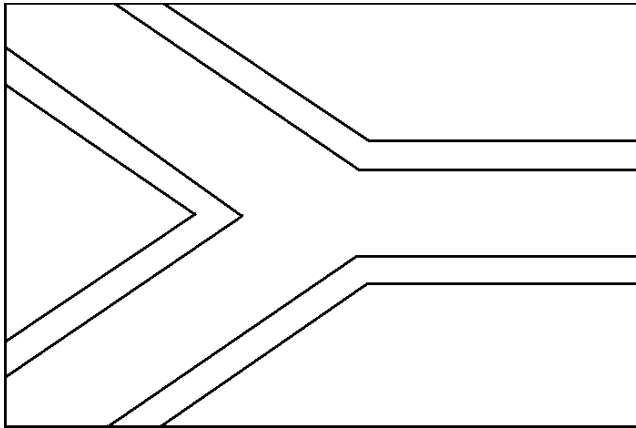
Obojite udaljeniji levi trougao crnom bojom.

Obojite tanku traku oko crnog trougla narandžastom bojom.

Obojite Y oblik zelenom bojom, a okvir belom bojom.

Deo iznad Y oblika obojite crvenom bojom.

A deo ispod Y oblika obojite tamno plavom bojom.

ZIMBABVE

Uputstva:

Pticu i kamen na kome ona sedi obojite zlatno žutom bojom.

Obojite zvezdu iza ptice crvenom bojom.

Obojite okvir trougla crnom bojom.

Obojite gornju liniju zastave zelenom bojom.

Drugu liniju obojite žutom bojom.

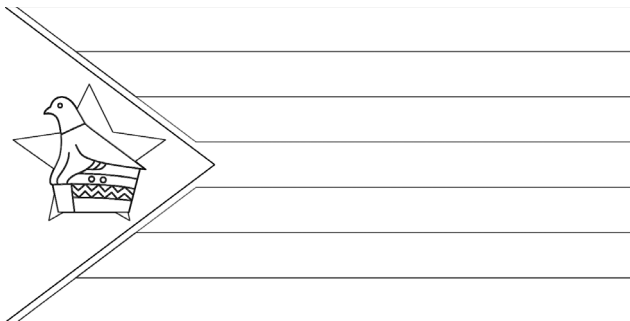
Treću liniju obojite crvenom bojom.

Srednju liniju obojite crnom bojom.

Prvu liniju ispod crne obojite crvenom bojom.

Liniju ispod crvene obojite zelenom bojom.

Ostatak zastave ostavite belo.

MADAGASKAR

Uputstva:

Ostavite levu vertikalnu prugu belo.

Obojite gornju horizontalnu prugu crvenom bojom.

Obojite donju horizontalnu prugu zelenom bojom.

ZA VOĐE:

Možda će vam u vođenju subotne škole biti od pomoći par izvora sa kojih možete da preuzmete ideje.

Nešto više informacija o kulturi i istoriji Južne Afrike možete, tokom ovog tromesečja, potražiti u odeljku o putovanjima u lokalnoj biblioteci, ili preko interneta tako što ćete ukucati ime zemlje koju obrađujete.

Veb sajt ambasade takođe sadrži mnogo kulturoloških informacija, interesantnih mesta i aktuelnih vesti o toj zemlji. Možete posetiti sledeće sajtove ambasade:

Zambija: www.zambiaembassy.org

Južna Afrika: www.seambassy.org

Zimbabve: www.zimottawa.com

Madagaskar: www.madagascar-embassy.org/en/

Veb sajt Madagaskara sadrži posebno lepe slike i informacije.

Možda ćete želeći da posetite i veb sajt naše crkve radi više informacija:

Južnoafrička - indijskookeanska divizija: www.sidadventist.org

Južnoafrička oblast, unija: www.adventist.org.za

Posetite i naš veb sajt za dodatne materijale i ideje: www.adventistmission.org/resources

Takođe možete dobiti DVD sa svim iskustvima za ovo tromesečje ili ih skinuti sa veb sajta: <http://www.subotnaskola.org/>

Podsetite članove da crkva zavisi od njihovih sedmičnih darova. Jedna trećina dara trinaeste subote posvećena je posebnim projektima širom sveta u svrhu pružanja podrške misionском radu Adventističke crkve.

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u odeljenju za decu pri Glavnom odboru
Odgovara: Ana Gagić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2015.
Za internu upotrebu